

Világosság és Élet

a hatvani Belvárosi Egyházközség lapja

2016.

HÚSVÉT

Mi hiszünk Jézus Krisztusban, Aki feltámadott a halálból!

A próféták jövendölése beteljesedett. Az Evangéliumok hangsúlyozzák, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fia, valóban, valóságosan, igazán, ténylegesen feltámadott. Egyértelműen biztosan állítják, hogy megtörtént a feltámadás nagy csodája! Jézus Krisztus feltámadása, nem képzelődés, nem kitalálás, hanem letagadhatatlan tény. Aki annyit szenvedet, Akit megfeszítettek, Aki olyan szörnyű kínok között halt meg, Akit eltemettek, Feltámadt, Él! Halljuk meg hát újra és újra mi is a legörvendetesebb tény: Jézus Krisztus feltámadt! Jézus Krisztus él! Az Evangéliumok, ezt a tényt, egyszerűen kijelentik, hírül adják. Olvassuk, hogy milyen sokat, sőt, mindent megtettek az ott élő emberek, hogy meg ne történhessen az a feltámadás, amit maga Jézus is előre megjövendölt. Jézus ellenségei őrseget kérnek Pilátustól, és odaállítják a sírhoz. És, amikor már megtörtént, tagadással próbálják meggátolni a jó hír elterjedését. Ugyanis nem hittek abban, hogy akit ők keresztre feszítve, meghalva, és eltemetve láttak, valaha feltámadhat. Attól viszont tartottak, hogy a tanítványok ellopják Jézus holttestét, és majd a feltámadás hírével becsapják a világot. Inkább ezért állítottak fegyveres őrköt a lepecsételt sír elé. Le is pecsételték a nagy követ, hogy ne történhessen semmi csalás. Így akarták bebiztosítani magukat, és az egész világot. Biztos volt, hogy nem nyithatja ki a sírt senki az ő tudtuk és engedélyük nélkül! Ez történt a feltámadás előtt. A feltámadás után pedig az, hogy az örök, a mégis megnyílt sírtól futnak a városba, és elmondtak mindent, ami történt. Akkor a vének, és főtanács, a hír hallatára ülést tartottak, és határozatot hoztak: el kell terjeszteni, hogy amíg az örök aludtak, a tanítványok éjjel odajöttek és ellopták Jézus holttestét. És sok pénzt adtak a katonáknak, hogy ezt mondják. Kérdés, aludhat – e őrségben egy katona? Tudjuk, hogy nem, mert ez szigorú büntetéssel járt volna, és nincs katona, aki ezt bevállalná. De nemcsak Jézus ellenségei nem hittek Jézus feltámadásában, hanem a tanítványai is hitetlenül fogadták az első pillanatban. Maga az a tény, hogy bebalzsamozták a holttestét, ezt mutatja, pedig megmondatták nekik, hogy harmadnapra feltámad. Sajnos kezdetben, ők sem hitték a feltámadás tényét. Sajnos, akkor is, és ma is, körülveszi Jézus feltámadásának tényét a hitetlenség, amely mindenképpen tagadja ezt a csodát. Ma is, mint régen, pénzzel, hazugsággal, tagadással, okoskodással akar ellenállni sok ember, Isten hatalmának. Meg nem történtté akarják tenni Jézus feltámadásának a tényét. Ma is el akarják temetni Jézust. Ma is szeretnék, ha örökre, Jézus a sírban maradna. Sokan, szeretnék azt is, hogy merüljön a feledésbe, és maradjon csak kitalált mese, elavult történet Jézus személye, és tettei! Hála Istennek, minden igyekezetük ellenére, ez nem sikerült, és ma sem sikerül! Tény, hogy a sír üres! Jézus él! Akkor is, és ma is, a húsvéti feltámadás ténye, valósága ellen, csak nevetséges és ostoba dolgokat tudtak, tudnak felhozni, de, a gondolkodó embert nem tudják becsapni. Jézus feltámadott és ezen a tényen az sem változtat semmit, ha a modern ember tagadja, ha nem tud hinni benne! Érdekes, hogy a halált viszont komolyan tudja venni a modern ember. Pedig Isten, nem a pusztulásra teremtette az embert. Isten nem tudott, és soha nem is fog belenyugodni abba, hogy a halálé legyen az utolsó szó. Isten, Jézus Krisztus, és a Szentlélek is, mindig azon munkálkodik, hogy kiragadjon a halál fojtogató öleléséből, és győzzön az élet! A halál nem az élet vége, hanem csak a földi életünk szakaszának befejeződése. Az élő Jézus szólít meg minket is: Fel fogtok támadni, ahogyan én is Feltámadtam! Látjátok, újra veletek vagyok Alleluja. Jézus, maga visz majd át oda magához, ahol Ő van! Ő biztat, addig nyugodtan éljétek, várjátok, készüljétek! Higgyétek, nem hagylak el titeket! Örvendjünk, mert a Húsvét a mi feltámadásunkat is jelenti.

Kívánjuk, hogy a hit által mindnyájan részesülünk Jézus feltámadásának örömeiben, és erejében!

Mindenkinek kívánunk, áldott és boldog HÚSVÉTI ünnepeket, és erőt az élethez!

Az Atya irgalmassága a tékozló fiával szemben...

A történetben, van két fiú, és van egy édesapa. A fiatalabb fiú, akiről nem lehetne feltételezni, hogy egy ilyen rossz döntést hozzon, mégis megteszi. Megy az édesapjához, és mondja: Apám, én előre kérem tőled az örökséget, ami majd a halálod után lenne az enyém. Napjainkban is megtörténhet, és meg is történik, hogy odamegy az édesapjához az egyik gyereke, és azt mondaná, hogy kérem a pénzem, vagy a lakás felét. Melyik édesapa örülne egy ilyen kérésnek? Úgy gondolom, hogy az édesapa rossz érzéssel reagálna erre. Talán, gondolná magában, vagy még ki is mondaná: majd a halálom után azt csinálsz a rád eső résszel, amit akarsz, az már a te dolgod lesz, de amíg élek, addig itt minden az enyém – mondaná az apa. Meglepő, hogy a történetben említett édesapa, nem így tesz. Vajon miért? Talán azért, mert azt szeretné, hogy a fia megtapasztalja az élet nehézségeit, és végigjárja azt az utat, amit választott magának.

Minden szülő, azt szeretné, hogy a gyermekeik azt tegyék, amit ők, mint szülők jónak látnak. Talán, ezért érthetetlen, ennek a jószívű édesapának a magatartása, mert ő, előre látja, és tudja, a fia el fogja tékozolni a kapott örökséget. A tékozló fiú történetében lévő édesapa,- a mennyei Atya,- nem olyan, mint sokszor mi vagyunk, akik igyekszünk, magunkhoz láncolni azokat, akiket szeretünk. A mennyei Atya, nagyon szereti a gyermekeit, és tudja, ha visszatartja azt, aki menni akar, azzal nem tesz neki jót. Ezért hagyja, hogy a fiú elinduljon a saját útjára és tapasztalja meg, hogy mi a jó neki. Tapasztalja meg az édesapja nélküli életet. Élje a saját életét, ossza be az idejét. Ismerje meg, ki a jó barát, és ki a nem jó. A fiatalabbik fiú összeszedett mindent, és elköltözött egy távoli vidékre, gondolván, így még a híre se fog elérni az édesapjához. Még a látó és halló távolságából is ki akar kerülni, nehogy utasításokat kapjon. Így, azt tehet, amit akar. Teszi is a legrosszabbat, elkezd a saját gondolatai szerint élni az életét, és feléli az örökségét, eltékozza a vagyonát. Nem gazdagodni kezd, hanem egyértelműen tékozol. Látszólag úgy tűnik, hogy ez a boldog élet! Baj, hogy ez a fiú, nem veszi észre, hogy azok a fiatalok, akik ez alatt köréje gyűltek, valóban nem igazi barátok. Azok, akikhez ő ragaszkodik, azok csak a pénzt akarják, és nem is szeretik őt. Addig voltak csak mellette, amíg futotta a pénzből. A történet figyelmeztet bennünket, hogy milyen végzetes következménye lehet annak, amikor valaki elszakad Istentől. Bár, ez az első pillanatban nem derül ki, mert van egy átmeneti idő, egy olyan időszak, amíg úgy tűnik, hogy minden rendben van. Sőt, talán jobb is az élet, mint ahogy az Atyánál, az Ő házában volt. De mi van, ha egyszer véget ér, ez jobb élet? Az biztos, hogy sokáig nem tarthat a dínom – dánom. Ugyanis az ilyenfajta életnek, amikor az ember azt mondja Istennek, az Atyának, hogy nem kellesz, nincs Rád szükségem, mindig megvan a következménye, és mindig, kivétel nélkül az a vége, amiről ez a történet is beszél. Sok ember mondja: Atyám, majd én a saját kezembe veszem az életem, majd én irányítom azt, Rád, nincs szükségem, nem érdekel, majd én tudom, hogy mi a jó nekem. Isten engedi, hogy aki akar elmenjen Tőle. Ő tudja, előre látja, hogy majd a lehető legnagyobb mélységbe fog kerülni az ember, aki otthagyja Őt. A tékozló fiúnak egyszerre eszébe jut, hogy milyen jó is volt otthon. Eszébe jutnak az otthoniak, akik szerették őt. Megfogalmazódik benne a gondolat, hogy visszamegyek, biztos megkönyörül rajtam az édesapám! Tudta, hogy bűnt követett el és már nem méltó, hogy az atya fiaként visszafogadja. Szíve bűnbánattal volt tele. Eldöntötte: HAZAMEGYEK! Nekünk is a végleges döntésünk után, dől el az életünk. Ezt a fiút, és minket is ez menthet meg, ha felkelek, és elindulok az Atyai ház felé, és az édesapámtól, a mennyei Atyától bocsánatot kérek az elkövetett rossz cselekedeteimért. Ez a fiú, nem várja meg, hogy annyira elerőtlenedjen, hogy már jártányi ereje se maradjon hazamenni. Mi se várjuk meg! Mennyei Atyánk nem azt nézi, hogy kudarcot vallottunk, hanem azt, hogy ismerjük be bűnünket, és térjünk vissza Hozzá, és kérjük irgalmát, bocsánatát! Az Atya annyira várta a fiát, hogy mikor jön már vissza. Az Ő szívében, a gondolataiban, ott volt a megbocsátó szeretet. Ha hazajön, megbocsátok neki! Mi, mennyit vagyunk hajlandóak megtenni azért, hogy bocsánatot kérjünk a mennyei Atyától? Őszintén mondjuk el mindazt, ami nincs a helyén az életünkben, utána pedig tegyük azt, amit kér az Atya! A bocsánatkérésünk, és az Atya megbocsátása után, szépen alakulhat majd az életünk. A mennyei Atya olyan módon állítja helyre az életünket, ahogyan mi azt soha nem tudtuk volna elképzelni, vagy megtenni. Meggyógyítja a fájó lelkünket, teljesen megtisztítja a bűntől a szívünket, visszafogad az atyai házba és visszaállítja a helyünkre bennünket. Új élettel örvendeztet meg minket. Milyen jó, hogy bűnbánattal telt szívvel, HAZAJÖTTÜNK!

Az Atya irgalmassága az otthonmaradt fiával szemben...

Minden emberben ott van az összehasonlítási hajlam. Összehasonlítjuk a színeket, aztán a tisztát és szennyest, jó illatot vagy a kellemetlent. A jó cselekedetet vagy a rosszat. Mondjuk, ez jó gyerek, az rossz gyerek. Ez jó ember, az rossz ember. De van – e jogunk hasonlítani az embereket, mikor mindnyájunknak vannak hibái, bűnei. Igaz a Bibliában is találunk példát a rossz emberre, és a jó emberre is. Mi is mindig felismerjük a saját gyermekkorunk, felnőttkorunk, életünk egy - egy időszakában a jót is, de arossza is. Egyáltalán nem idegen tőlünk a rossz embernek a képe, mert magunkra ismerünk, akik ugyan olyan engedetlenek, akik a saját útját jární akarók vagyunk. Hányszor akartunk már törekedni arra, hogy elhagyjuk az atyai házat! Talán, mi is elindultunk a lejtőn, és egyre lejjebb csúsztunk, és ebből az állapotból, szinte a mai napig egyáltalán nem, vagy csak nagyon nehezen, segítséggel voltunk képesek visszatérni a helyes útra.

Ha a két fiú példáját nézzük, az elmenőét, (a tékozlóét), és az otthonmaradtét,- a látszólag jó fiúét,- akkor azt látjuk, hogy végül is, neki is voltak bűnei, csak ezeket nem lehetett látni. Ezek a rejtett bűnök, is okozhatnak bajokat. Nyilvánvalóan a tékozló fiú történetében, az apa, a mennyei Atyát jelenti, a két fiú különböző élete, pedig az emberiség két féle viszonyulását mutatja, a jó Istenhez. Igen, mi is hajlamosak vagyunk az ítékezésre. Az a fránya rossz gyerek, aki kikérte magának a vagyon ráeső részét, és aztán elment otthonról és eltékozolta azt, és az a jó fiú, aki dolgoz, aki otthon maradt, és mindenben engedelmeskedett apjának. Mindnyájunknak vannak jó és rossz tulajdonságaink egyaránt. Számunkra a kérdés az, hogy látom – e milyen tulajdonságaim vannak túlsúlyban? Valóban az otthonmaradt fiúról elmondható, hogy jó fiú? Mit tudtunk meg az idősebb fiúról? Azt, hogy ő a helyén maradt, az édesapja mellett, a szülői házban. Ő, nem követte az öccse rossz példáját. Az idősebb fiú, nem italozott, nem mulatozott. Józan életet élt. Igaz, az is kiderül a szövegből, időnként neki is kedve lett volna arra, hogy kicsit összejöjjön a barátaival, és mulatozzon egy kicsit. Mégsem tette. Vigyázott a közös vagyonra, ami a családé, így az övé is. Az idősebb, otthon maradt fiú, látszólag szorgalmas és becsületes életet élt. Ám amikor a tékozló testvére haza jött, az idősebb éppen a mezőről jött, akkor is dolgozott, amiért, becsülték, szerették, és sok jót mondtak róla. Az idősebb testvérré, bármit rábízhattak, tisztességesen és jó minőségben végezte el. Ezért, ő maga is azt gondolta, ő egy jó fiú, jó testvér, jó ember. Sajnos, azt a megdöbbentő dolgot is megtudjuk róla Jézustól, hogy ez az idősebb fiú, valójában nem volt jobb attól, aki elhagyta az atyai házat. Ő, nem tékozolt ugyan, de ő is elveszett volt. Jézus, először sok jót mond erről az idősebb fiúról, de aztán felsorolja mindazt, ami Isten előtt rossz volt az otthonmaradt fiúban. Jézus szerint, ez az idősebb fiú sem bírta elviselni, hogy egyedül az édesapja dönt a családban. Hogy lehet az, hogy engem kihagyott, és nálam nélkül döntött? Kritizálja édesapja döntését: Hát, miért fogadja vissza a házhoz tékozló testvéremet atyám? Lehetetlen, hogy apám visszafogadja a testvérem! Tehát, az idősebb fiú, egyáltalán nem örül annak, hogy tékozló öccse hazajött. Vagyis, újra a helyére került. Megharagszik az idősebb fiú, és megsértődik azért, mert az édesapja megkegyelmezett a tékozló öccsének, és úgy bánt vele, mintha semmi rosszat sem tett volna. A sértődékeny emberekkel, a sértődékeny hívő emberekkel rendkívül nehéz zöldágra vergődni. Egy idő után bármit mond az ember, biztosak lehetünk abban, hogy az illető megsértődik. Miért? Mert meg akar sértődni. Nem megyek be - mondja az idősebb fiú. Haragszik, gyűlöli Atyját, és testvérét is. A fő bűne az volt, hogy nem volt hajlandó megbocsátani, mint ahogyan az édesapja megbocsátott. Az idősebb, otthonmaradt fiút, nagyon elvakította az önzősége, ezért nem csak a testvérét nem szerette, de az édesapját sem szerette igazán. Nyíltan lázad az édesapja ellen. Az önzés, keserűvé teheti minden ember szívét. Önzőségünkben, irigységünkben, mi is vádoljuk az Istent, és egymást is. Sokan, fel is sorolják az Istennek, hogy a másik mennyi sokat kap, ő meg csak keveset, hol itt az igazság? Sajnos, ott van benne a gyűlölet is, és a kapzsiság is. Döbbenetes, ahogy előkerült a listája, és elkezd sorolni: Apám, ennyi időn keresztül szolgáltam neked.. Mi mindent tettem a család, a vagyon, a te érdekedben apám. Ezt érdemlem? Jézus, nekünk mondja. Nekünk az atyai házban maradtoknak: "Fiam, mindenem a tied!" Gyere, örülünk és vigadjunk! Ne legyen kő szíved, hanem örülj velem! Szent Pál apostol, azt mondja, a korinthusi levélben (1Kor 13), a szeretet himnuszában: "Ha szeretet nincsen bennem, semmi vagyok." Ne engedjük, hogy az önzés, a szeretetlenség, kapzsiság, haragtartás, sértődékenység, kiölje belőlünk az Isten és egymás iránti szeretetet.

Úgy kell éljünk, mint Isten gyermeke!

Nagyon sok ember van megkeresztelve, de sajnos, valójában semmi köze nincs a feltámadt élő Krisztushoz. Kereszténynek hívják őket, de nincsen igazán élő hitük, cselekedetük. A Jelenések könyvének a 3. fejezetében olvassuk: „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy!” Sokan mondják azt magukról, hogy hisznek, de igazából szakítottak Istennel. Ők, nem akarnak tovább élni, lenni Istennel. Hála Istennek, vannak, akik, nem csak mondják, hogy hisznek, hanem a cselekedeteikkel bizonyítják, készek az együttműködésre Istennel. Sokan vannak, akik az új életért bármilyen áldozatra hajlandók. Meghallják Isten kérését, felismerik bűneiket, és életük rossz tulajdonságait, azért, hogy új életet kapjanak Jézusban. Sok ember ismerte már fel bűneit, és azt, hogy eddig Jézus nélkül élt, s neki új életre van szüksége. Az igazi hit, mindig megtérésre serkent. A megtérés első jele, amikor valaki szégyelli magát amiatt, hogy még mindig nem tudta elhagyni a bűneit. Amikor elszomorodik, hogy még mindig csak itt tartok! Amikor megbánja, meggyónja bűneit egy ember, ez az átformálódás, az új élet kezdetének jele. Szent Pál mondja: „Éljetek úgy, mint Isten gyermekei, éljete szeretetben”... Ef 5, 1) A szeretet azt jelenti, hogy kész önmagát is feláldozni valaki azért, akit szeret, ahogyan Jézus Krisztus is tette. Tehát, úgy kell szeretni másokat, ahogyan Jézus szeret minket. Ne felejtjük el tehát, hogy az életben kell, hogy folyamatos legyen a növekedés, fejlődés, és a gyarapodás. Ha ezek nincsenek meg, akkor vagy maga az élet hiányzik, vagy pedig beteg lett az illetőnek a hite, a lelki élete. A szeretet megéléséből derül ki, igaz – e a hitünk! Amennyiben igaz a hitünk, és csakugyan él bennünk Jézus Krisztus, akkor, mindig az Ő szeretet parancsa szerint élünk. Mivel mindnyájan elfogadtuk, és átéltük már Isten szeretetét, azt, hogy az Isten engem minden érdemem nélkül kimondhatatlanul szeret, nekünk is, ezt az átélt szeretetet kell továbbadniuk. Isten el is várja, hogy szeretettel - szeressek másokat. Minden ember kész kell legyen áldozatot hozni, szolgálni, segíteni, és az adott szeretetért, semmit sem várni. Amennyiben őszintén látjuk életünket, azt tapasztaljuk, hogy a viszonzást, a visszafizetést Isten már jóval előbb megtette velünk. Mi az Istentől kapottakból adhatunk csak tovább mindent. Ezért, hálából tovább is kell adni ebből, másoknak. A hívő ember kapja folyamatosan az Isten szeretetét, és ezért képes kell legyen, még az ellenségeit is szeretni, és mindenkinek megbocsátani. Tehát minden embernek úgy kell élni, mint Isten gyermeke, Jézus Krisztushoz hasonlóan szeretni kell mindenkit. Akiben Jézus Krisztus valóban él, az képes, és tud szeretni! Akiben Jézus él, attól távol áll, mindenféle bűn! Aki tud szeretetet adni másoknak, az Istentől annál többet kap! Aki szeret, azt Isten gazdaggá teszi már itt a földön is! Egy Istent és a felebarátot szerető hívőnek, mindig ott kell legyen a tudatában, hogy csak a szeretet adás és a megbocsátás által, kaphat ő is Istentől irgalmat, megbocsátást! Árad ránk az Isten szeretete, nekünk csak ki kell nyitni a szívünket, hogy járjon át. Rajtunk múlik, hogy szeretjük – e Istent és egymást. A szeretetben élő emberben épp az a csodálatos, hogy már most együtt van Jézus Krisztussal, aki szenvedett, meghalt és feltámadott. A szeretetünknek, az lesz a következménye, hogy üdvözülünk! Nagy ajándéka lesz ez az Istennek. Érdemes tehát megnéznünk, eddig hogyan szerettünk az életünkben. Használjuk fel az időt arra, hogy még jobban szeressük egymást! Vigyázzunk, mert minden perc, ami elmúlt, visszahozhatatlan. Alakítsuk ki hát, az élő és személyes kapcsolatot Jézussal, azért, hogy Ő kiépíthesse a lelkünkben, a szívünkben, a tiszta szeretetet Isten és embertársaink felé!

Az egyházi hozzájárulás lelkiismereti ügy. A jó keresztény szívesen adakozik az egyházközség fenntartására pénzéből! **KÖSZÖNJÜK! Szentmisék:** Hétfő, Kedd, Szerda, Péntek reggel 7 óra Csütörtök, és szombaton este 18 : 00 óra Vasárnap, és ünnepeken: reggel 7 ó, 9 ó, 11 óra, este 18 : 00 ó

Lelki nap: Bűneink megbánása, feloldozása: márc. 21 – én hétfő este 18:00 ó

Szertartások:

Nagycsütörtökön, Nagypénteken és Nagyszombaton: este: 19 : 00 órakor kezdődnek.

Irodai szolgálat: Hétfőn, kedden, szerdán, pénteken: reggel 9 ó - fél 12 óráig. délután: 15 : 00 ó – 16 : 30 ó-ig. Csütörtökön és ünnepeken nincs napi szolgálat!

Honlapunk: <http://hatvan-belvaros.hu>

Facebook lapunk: <https://www.facebook.com/hatvanbelvaros>

Arról ismeri meg
mindenki,
hogy tanítványaim
vagytok,
ha szeretettel
vagytok
egymás iránt.

János 13,35